

Arrest

nr. 59 384 van 6 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 24 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. STAELENS, en van attaché L. GEERHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 19 februari 2011 het Rijk binnen en diende op 23 februari 2011 een asielaanvraag in. Op 8 maart 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Sierra Leone nationaliteit te bezitten en een etnische Temne uit Freetown te zijn. In januari 2010 sloot u een traditioneel huwelijk met M. K., een etnische Krio en christen. Uw vrouw kwam bij u en uw ouders inwonen in Freetown. Onder invloed van uw vrouw, begon u – die als moslim bent opgevoed – interesse te krijgen voor het christelijk geloof. Zij overtuigde u om naar de kerk mee te gaan, hetgeen u in april 2010 voor de eerste keer deed. Momenteel beschouwt u zichzelf als een tot christen bekeerd moslim. Uw ouders, die een strikte interpretatie van de islam voorstonden, interpelleerden u een eerste maal in oktober 2010 over hun verdenking dat u niet langer moslim was. U zei dat u naar de kerk ging met uw vrouw. Uw vader werd kwaad en zei dat u zou gedood worden als u christen werd. Hij jaagde u met een stok het huis uit. Dezelfde dag nog keerde u

naar uw ouderlijk huis terug. De avond daarop bedreigde uw vader u met een mes. U maande uw vrouw aan om weg te lopen en vluchtte zelf naar het huis van J., een vriend die ook in Freetown woonde. Leden van de extremistisch islamitische jama-gemeenschap waartoe uw vader behoorde, kwamen u bij J. opzoeken en bedreigen. Omdat J.' woonerf afgesloten was en u permanent binnen bleef, kwam u nooit in contact met hen. Bezoekers vertelden wel dat de leden van de jama-gemeenschap u bedreigden. Op een nacht had J. erop aangedrongen dat u toch het woonerf zou verlaten om een frisse neus te halen. Jullie gingen op stap met vrienden en werden onderweg lastiggevallen door gewapende jongeren van de jama-gemeenschap die het op u gemunt hadden. Dankzij de aanwezigheid van vrienden die de verdediging opnamen, kon u ontkomen. J. achtte het aangewezen dat u Freetown zou verlaten en bracht u onder bij Mr. A., zijn oom in Waterloo. U vertelde hem uw verhaal en hij beloofde u te zullen helpen. J. en Mr. A. verzekerden u dat u in Freetown nog steeds werd gezocht door leden van de jama-gemeenschap. Mr. A., die zeeman was, bracht u op 15 januari 2011 naar Mabala waar hij u onderbracht in een middelgrote boot. Hij liet u over aan een blanke man wiens naam u niet kent. Deze man gaf u eten en een cabine aan boord van de boot. Op een bepaald moment legde deze boot aan in Griekenland, waar de blanke man u overleverde aan Mr. Joop. Deze laatste gaf u gedurende 8 dagen onderdak en voorzag documenten en een paspoort. Hij vergezelde u op 18 februari 2011 naar een luchthaven waar u aan boord ging van een vliegtuig dat op 19 februari 2011 in België aankwam. U vroeg op 23 februari 2011 asiel aan en werd op de luchthaven van Zaventem tegengehouden omdat het paspoort dat u bij zich had u niet toebehoorde (zie administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld door de luchtvaartpolitie BRUNAT, dd. 19 februari 2011, in het administratieve dossier).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kunnen vragen worden gesteld bij de waarachtigheid van uw bewering dat uw vader u – mede door de gestrengheid van zijn geloofsovertuiging - zou belaagd hebben omdat u zich tot het christendom zou hebben bekeerd.

Ten eerste stelde u dat uw ouders zeer strikt zijn in hun geloof als moslim. U voegde toe dat uw vader een baard had en een [te] korte broek droeg, omdat dit de kledingcode van de profeet was (gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 3 maart 2011, hierna gehoor CGVS, p. 8). U had eerder vermeld dat niet alle moslims zich zo strikt aan deze kledingvoorschriften houden (gehoor CGVS, p. 6). U stelde dat uw vader eiste dat uw moeder en zus het hoofd en de armen zouden bedekken en dat elke vrouw van de familie het hoofd zouden bedekken. Hij wilde ook dat uw moeder en zus hun gezicht zouden bedekken (gehoor CGVS, p. 8), maar uw moeder en zus hadden daar vooralsnog geen gevolg aan gegeven. U stelde dat uw vader altijd al zo strikt was en dat hij nog strikter wordt (gehoor CGVS, p. 8). U schreef dit toe aan het feit dat hij in een moskee bad waar het discours extremer was dan in andere moskeeën in Freetown (gehoor CGVS, p. 8).

Deze voorstelling van zaken, waarbij u uw ouders – en vader in het bijzonder- afschildert als een man die een strikte opvolging van de voorschriften van de islam voorstaat kan echter worden betwijfeld door enkele andere door u afgelegde verklaringen. Uit verschillende van uw verklaringen blijkt immers dat u – die permanent bij uw ouders inwoonde (gehoor CGVS, p. 2) - de voorschriften van de islam meermaals aan uw laars lapte. Zo verklaarde u dat u 'meestal' naar de moskee ging om het vrijdaggebed te doen (gehoor CGVS, p. 5). U verklaarde verder dat u 'niet altijd' 5 keer per dag bad (gehoor CGVS, p. 5), en u stelde dat u het de laatste tijd niet te nauw nam met het naleven van de ramadan (gehoor CGVS, p. 6), zoals voor moslims wordt voorgeschreven (zie informatie in het administratief dossier). Het is merkwaardig dat u daar nooit problemen door kreeg met uw vader, gezien zijn strikte interpretatie van de islam-voorschriften. Evenzeer bedenkelijk is dat – hoewel u sinds april 2010 al met uw christelijke vrouw mee naar de kerk ging, sindsdien ook niet langer meer samen bad met uw familieleden volgens het islamgeloof en u sinds dan evenmin nog naar de moskee ging – het nog tot oktober 2010 duurde eer uw vader u interpeleerde over het feit dat u de voorschriften van de islam had geschonden (gehoor CGVS, p. 9). Indien uw vader werkelijk de strikte naleving van de islam-voorschriften voorstond, zou men toch verwachten dat hij u vroeger zou hebben geïnterpelleerd over uw afvalligheid ten aanzien van het moslimgeloof, te meer omdat u en uw vrouw na jullie huwelijk bij uw ouders inwoonden (gehoor CGVS, p. 2) en het dus zichtbaar voor hen was dat u het moslimgeloof niet meer praktiseerde. Daarnaast is het ook opmerkelijk dat u – nadat uw vader u met een stok had achterna gezeten en het huis had uitgejaagd en nadat hij u met de dood bedreigd had omdat u

tegenover hem bekend had christen te zijn (gehoor CGVS, p. 9) – dezelfde avond nog terugkeerde naar het ouderlijke huis (gehoor CGVS, p. 10). Van iemand die met de dood bedreigd wordt zou men immers niet verwachten dat hij uitgerekend naar de plaats zou terugkeren waar de persoon die de doodsb bedreigingen had geuit woonde.

Daarnaast kunnen nog enkele vragen worden gesteld bij de waarachtigheid van uw verklaring dat u zich tot christen zou hebben bekeerd (gehoor CGVS, p. 4). Wanneer u werd gevraagd sinds wanneer u christen bent, antwoordde u dat u op 4 april 2010 voor het eerst naar de kerk ging (gehoor CGVS, p. 4). Uit uw verklaringen dat u soms naar de kerk ging en soms niet en dat u niet goed wist of u het zou blijven doen en aan het overwegen was om het verder te doen (gehoor CGVS, p. 4), kan in elk geval geen onmiskenbaar duidelijke keuze voor het christelijk geloof worden afgeleid. Wanneer u werd gevraagd naar wat er in uw dagelijks leven veranderde nadat u christen werd, haalde u enkel dingen aan die u niet meer deed of kon doen omdat u niet langer moslim was (gehoor CGVS, p. 5), terwijl men van iemand die pas christen is geworden toch ook zou verwachten dat hij nieuwe zaken zou aanhalen die hij als christen in zijn dagelijkse leven zou hebben geïntegreerd. U antwoordde verder merkwaardig genoeg ontkennend toen u uitdrukkelijk werd gevraagd of u nu praktiserend christen bent en u voegde eraan toe dat u nooit iets gepraktiseerd hebt voor het christendom (gehoor CGVS, p. 7). Wanneer u werd gevraagd of u dan niet naar de kerk ging en bad als christen, antwoordde u wel bevestigend, maar het is vreemd dat u dat niet spontaan aanhaalde als antwoord op de vorige vraag, te meer omdat u op de vraag of u vroeger praktiserend moslim was spontaan zei dat u uw gebed deed (gehoor CGVS, p. 5), waaruit blijkt dat u de vraag wel degelijk begreep. Van iemand die beweert dat hij zich pas tot christen bekeerd heeft zou men toch duidelijker verklaringen verwachten over de impact hiervan op het dagelijkse leven.

Uit dit alles blijkt dat ernstige bedenkingen kunnen worden gemaakt bij uw bewering dat uw vader en de jama-gemeenschap u omwille van uw bekering tot het christendom zouden hebben vervolgd.

Tevens dient nog te worden opgemerkt dat – zelfs als de door u aangehaald feiten toch aan de werkelijkheid zouden beantwoorden - u niet aannemelijk heeft gemaakt dat het verlaten van Sierra Leone de enige mogelijke optie voor u was.

Op de vraag of het nooit in u opkwam om bij de politie hulp te gaan zoeken [voor wat betreft de doodsb bedreigingen van uw vader en de bedreigingen van de moslimjongeren], antwoordde u bevestigend, maar u voegde eraan toe dat u niet buiten wilde omwille van veiligheidsredenen (gehoor CGVS, p. 11). Toen de interviewer van het CGVS opmerkte dat u eerder had gezegd dat u het woonerf van J. wel had verlaten om een frisse neus te halen en u vroeg waarom u dan niet buiten kon om naar de politie te gaan en klacht neer te leggen tegen uw vader en de moslimjongeren, ontweek u de vraag en zei u dat u bang was na het incident en wegrende en naar Waterloo ging (gehoor CGVS, p. 11), waaruit overigens duidelijk blijkt dat u geen beroep deed op de politie. U verklaarde nog dat de politie misschien zou zeggen dat het een familieprobleem betrof (gehoor CGVS, p. 11), maar door het feit dat u de politie niet consulteerde in de kwestie, is dit louter speculatie van uw kant. Tenslotte raakt uw verklaring dat u misschien niet op tijd zou zijn om ze aan te geven en ze u al afgemaakt zouden hebben kant nog wal, omdat uw eventuele aangifte bij de politie precies bedoeld was om dit te vermijden. U heeft bijgevolg geen afdoende elementen aangehaald om te verklaren waarom u zich niet tot de politie heeft gewend. Uit uw uitspraak “Zolang de autoriteiten niet wisten dat ze mij belaagden zouden ze hun gang kunnen gaan” (gehoor CGVS, p. 10) blijkt overigens duidelijk dat u zich bewust was van het feit dat een eventuele aangifte bij de autoriteiten het verschil had kunnen maken, zodat het des te merkwaardig is dat u geen beroep gedaan heeft op de bescherming van deze autoriteiten. Er kan ook nog worden opgemerkt dat in Sierra Leone, waar moslims 77% van de bevolking uitmaken, godsdienstvrijheid (grond)wettelijk wordt gewaarborgd en ook in de praktijk wordt gerespecteerd (zie informatie in het administratief dossier).

Daarnaast kan ook worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u zich niet elders in Sierra Leone kon vestigen om aan de bedreigingen van uw vader en leden van uw vroegere geloofsgemeenschap te ontkomen. U stelde gedurende een korte tijd in het huis van J. in Freetown te hebben verbleven en in oktober 2010 naar Waterloo te zijn verhuisd, waar de oom van J. woonde (gehoor CGVS, p. 10-11). U stelde wel dat J. en zijn oom in Freetown zouden gehoord hebben dat u nog bedreigd werd en dat uw familie en de jama wisten dat J.’ oom in Waterloo verbleef (gehoor CGVS, p. 13). U verklaarde ook dat u daar wel binnen bleef (gehoor, p. 13). Er kan desondanks niet uit uw verklaringen worden afgeleid dat uw vader of de leden van uw vaders geloofsgemeenschap u in Waterloo zouden (zijn) komen zoeken. U bracht verder geen enkel ander concreet element aan dat

erop zou kunnen wijzen dat u buiten Freetown nergens anders in Sierra Leone kon verblijven om aan de vermeende vervolging door uw vader en de jama te kunnen ontkomen.

Uit het voorgaande blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u geen bescherming had kunnen inroepen van de Sierraleoonse autoriteiten of dat u zich niet elders had kunnen vestigen in Sierra Leone om aan de toorn van uw vader en van de uw vijandig gezinde moslimjongeren te kunnen ontkomen.

U legde geen documenten voor om uw identiteit of reisweg te staven. Het door u voorgelegde Sierraleoons paspoort op naam van Paul Bangura behoort u niet toe (zie hogervermeld verslag van de Luchtvaartpolitie BRUNAT).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert de schending aan van “*artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, BS. 31 december 1980;*

2.2. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist en “*de schending aan van de materiële motiveringsplicht*” aanvoert, zal het middel vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekers asielrelaas berust geheel op zijn huwelijk met een christelijke vrouw. De Raad stelt vast dat verzoeker dit niet aantoont. Verzoeker begreep “*de vraag niet zo goed*” wanneer hem gevraagd werd hoe zijn huwelijk was afgesloten. Zijn bewering “*bij ons waren er enkel ouderlingen. Er werd een kalabas gebracht waaruit we moesten drinken. Er was geen imam of pastoor bij ons huwelijk aanwezig*” volstaat niet om aan te tonen dat een huwelijk werd afgesloten. Ter terechtzitting stelt verzoeker dat naast de ouders, ook de ouderen van de moskee aanwezig waren, wat er slechts op kan wijzen dat verzoekers vrouw niet christelijk was. Hoe dan ook, ter terechtzitting wordt door verzoeker niet ontkend dat een traditioneel huwelijk is gebonden aan strikte gebruiken, toestemming (van ouders en familie) en de goedkeuring van de gemeenschap. Dit klemte te meer nu verzoeker enerzijds zou gehuwd zijn met een praktiserende christelijke vrouw -die er zelfs naderhand op stond dat hij zich tot haar geloof bekeerde- en anderzijds een strikt religieuze moslim vader heeft. Indien, zoals verzoeker stelt, het niet is “*omdat de verzoekende partij met een christelijke vrouw was getrouwd (en samenwoonde in het ouderlijke huis), dat zij hierdoor de woede van haar vader zou hebben gewekt*” nu het binnen “*de Islam (...) het voor een moslimman immers toegestaan [is] om te trouwen met een christelijke vrouw*”, dan kan niet overtuigen dat verzoeker en zijn aanstaande samen met hun ouders, bij de voorbereidende onderhandelingen van het huwelijk hierover geen afspraken gemaakt hebben. Verzoekers relaas komt voor als blote beweringen die niet doorleefd zijn en de opmerking “*De vader van de verzoekende partij (die de Islam zeer strikt naleefde) ging er waarschijnlijk van uit dat de verzoekende partij haar vrouw zou bekeren tot de Islam*” is louter speculatief. Verzoekers verklaringen zijn onvoldoende om waarachtig te maken dat hij huwde, laat staan met een christelijke vrouw.

3.1.1. Verder kan noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift een bekering blijken. Verzoeker zou op 4 april 2010 meegegaan zijn naar een kerk, wat voor een moslim niet verboden is. Verder stelt verzoeker *“Nee, ik heb nooit iets gepraktiseerd voor het Christendom”* (CGVS-verhoor p.7). Hij ging *“soms wel en soms niet naar de kerk”, “wist niet goed of ik het zou blijven doen”* en *“was aan het overwegen om het verder te doen”* (CGVS-verhoor, p. 4). Verder kan blijken dat *“de verzoekende partij meestal naar de moskee [ging], bad ze vaak vijf keer per dag en hield ze zich gedeeltelijk aan de ramadan. Men kan dus stellen dat de verzoekende partij zich grotendeels aan de voorschriften voor moslims hield”*. Voorts hield verzoeker zich aan de Ramadan, althans *“vroeger deed ik het. De laatste tijd minder; ik had een beetje maagproblemen”*. Verzoeker kan geenszins waarachtig maken dat hij bekering heeft overwogen, noch dat hij hierin enige interesse toonde. Integendeel *“Ik weet hoe ik moet lezen. Maar ik las niet in de Bijbel. Ik was nog maar een debutant”*.

3.1.2. Verzoeker toont niet aan gehuwd te zijn. Voorts zijn verzoekers verklaringen samengenomen, geenszins voldoende om een interesse, laat staan een doorgedreven wens tot bekering, aannemelijk te maken. Ten slotte kan geenszins uit het administratief dossier blijken dat verzoeker de islam is afgevalen zodat zijn vervolging hiervoor evenmin kan overtuigen.

3.2. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. *“Uiterst subsidiair”* voert verzoeker aan de *“bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2 § 1, 2° Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen”*. Verzoeker laat na uit te werken welke elementen ontbreken of welke feiten niet in het verhoor aan bod kwamen. Immers verzoeker werd zowel over zijn huwelijk en bekering ondervraagd. Daarbij zijn ook open vragen gesteld die verzoeker de mogelijkheid gaven zijn relaas te doen. Eventuele nieuwe elementen of bijkomende argumenten konden ook in het verzoekschrift aangereikt worden. Derhalve ziet de Raad het nut niet in van de vernietiging van de bestreden beslissing.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK